

N:o 120.

Af herr **J. Nilsson** i Skrafvelsjö, om ändrad lydelse af §§ 3, 4 och 5 i stängselförordningen.

Uti 3 och 4 §§ af Kongl. Maj:ts nådiga förordning om egors fredande emot skada af annans hemdjur samt om stängselskyldighet, den 21 december 1857, stadgas, att då stängselvitsord begagnas, skola de, som i egoskilnaden hvarandra möta, taga del i stängsel till hälften hvardera, utom i det fall, som i 5 § omförmäles.

Första stycket af 5 § lyder sålunda:

»Utgöras egor, emellan hvilka stängas skall, af skog, utmark eller beteshage å båda sidor, och finnes ena sidan af stängsel märkligen betungas, utan motsvarande nytta; då må, der den sidan ej sjelf stängsel fordrar, dess stängselskyldighet, efter ty som domaren skäligt pröfvar, nedsättas under hvad i 3 § stadgadt är.»

Lagstiftningen har sålunda enligt 5 § velat lätta stängselbördan för den, som deraf märkligen betungas utan motsvarande nytta, men har inskränkt tillämpningen af detta stadgande till det fall, då de egor, som skola genom stängsel skiljas, å ömse sidor utgöras af skog, utmark eller beteshage.

Emellertid inträffar icke så sällan, särskildt för egare af mindre hemmanslotter, att äfven beträffande annan mark än sådan, som afses i 5 §, den stängselskyldige utan motsvarande nytta märkligen betungas af att uppföra och underhålla stängsel.

Ett dylikt förhållande kan t. ex. uppstå, då åker eller ängsmark bildar en långsträckt egofigur och skifteslinierna gå i figurens längdriktning. En sådan skiftesläggning kan påkallas af flera anledningar, såsom jordens beskaffenhet, tillgång till vatten, vägförbindelser, lämpliga tomtplatser m. m. Den, som erhåller en jemförelsevis smal åker- eller ängsremsa af ett sådant område, i följd hvaraf grannen kan tvinga honom att delta i stängsel, kan i hög grad betungas af denna stängselskyl-

dighet utan motsvarande nytta. Mig synes därför den rätt till jemkning i stängselkyldighet, som enligt 5 § i förenämnda nådiga förordning kan ega rum, böra gälla i fråga om mark af alla slag, och att samma förordning i sådant syfte bör ändras. Någon olägenhet af en dylik ändring torde ej vara att befara, då den icke betager grannen hans stängselvitsord och saken i hvarje fall skall af domaren pröfvas.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att nedan nämnda §§ i Kongl. Maj:ts nådiga förordning om egors fredande emot skada af annans hemdjur samt om stängselkyldighet, den 21 december 1857, skola erhålla följande förändrade lydelse:

3 §. Då stängselvitsord enligt föregående § begagnas, skola de, som i egoskilnaden hvarandra möta, taga del i stängsel till hälften hvardera. Finnes ena sidan af stängsel märkligen betungas utan motsvarande nytta; då må, der den sidan ej sjelf stängsel fordrar, dess stängselkyldighet, efter ty som domaren skäligen pröfvar, nedsättas under hälften. Äldre hägnadsdelningar eller beslut, hvarigenom hägnadsskyldighet efter förra författningar blifvit bestämd, må ej ligga i vägen för hägnadsskyldighetens bestämmande enligt nu stadgade grunder, då fråga derom väckes.

4 §. Den, som med åker, äng eller plantering möter skog, utmark eller beteshage, hafve såsom hittills ej stängselvitsord.

5 §. Finnes emellan egor, som utgöras af skog, utmark eller beteshage, ej stängsel; då skall, så länge det förhållandet fortfar, den ohägnade marken anses vara till gemensamt mulbete uppläten, der ej annorlunda aftaladt är.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 26 januari 1901.

Joh. Nilsson.